

COM A FRANÇA
ATUREM LA
REFORMA
LABORAL!

---

n° 70 abril 2006 - donatiu 1,50 euros

Pàgines centrals: Reforma laboral
Acomiadament barat i ajudes a la patronal
Villepin retira el CPE

Política pàg 4-8
Davant l'alto el foc d'ETA
Estatut de Catalunya
República

Sindical pàg 9-15
Catsa
Volkswagen Navarra

Internacional pàg 16-20
Sindicalisme de classe a Palestina
Eleccions a Perú
Zanon: quatre anys de control obrer

Correu Internacional, 118
Treballadors immigrants als EUA

Volver, de Pedro Almodóvar

Som fans de Pedro Almodóvar des del primer minut de gravació de la seva obra, i sí, acceptem crítiques de tota mena (només faltaria), però defensem l'existència d'un món particular creat per aquest artista. Per això celebrem cada nova estrena i anem al cinema a passar-ho bé i a patir, a sol·lidaritzar-nos i a criticar, a riure i a plorar. No som fans de Penélope Cruz (el món dels gustos és ampli i respon a una barreja de cap i cor difícil de destriar) però hem de valorar positivament la seva actuació dins del film *Volver*, un paper que Almodóvar li ha fet a mida per a que sembli la Sofia Loren. Aquells que no van a veure pel·lícules espanyoles ja no hauran llegit més enllà de la segona línia, i els que no són pro-Almodóvar ni tan sols hauran començat a llegir, per a la resta ens podem deixar anar i escriure que a la sortida del cinema la majo-

ria deia que era de les millors d'aquest director, una mena de retorn a *Qué he hecho yo para merecer esto*, i és que nosaltres no tenim gaire criteri al respecte perquè som incondicionals: pensem que totes les obres d'Almodóvar són una mateixa i tenim barrejades en la memòria totes les històries que ens ha explicat, els protagonistes surten d'un film i se'ns colen dins un altre. I no només no ens importa sinó que ja ens va bé. Li agraim els seus colors fallers (de falla valenciana, exagerada i fora de mida, vital i brutal) i les seves magnífiques dones, supervivents valentes en un món masculista.

Ens ha encantat. I no pensem desvelar cap crítica (estem en el nostre dret).

Nota: A qui no li agradi Almodóvar, pot gaudir amb "Azul oscuro casi negro". Magnífica.

Todo indica que el Todopoderoso está descontento con los intentos de implicarle en la guerra de Irak

Dios: «He perdido la fe en Blair»

Terry Jones *The Guardian*

Una filtración a alto nivel ha revelado que Dios está «furioso» con los intentos de Tony Blair de implicarle a ÉL en los bombardeos de Irak. Fuentes cercanas a Gabriel dicen que el arcángel describió al Todopoderoso como «muy cabreado con políticos moralistas, pero sin escrúpulos, que afirman que ÉL les perdonará sus actos bestiales, cuando ÉL mismo no tiene la oportunidad de hacer declaraciones en público por culpa del acuerdo MMM» (una referencia al viejo concordato Moviéndose de Modo Misterioso).

El Sr. Blair habló públicamente sobre Dios en el show televisivo de Michael Parkinson. «Si uno tiene fe en estas cosas», dijo, «entonces te das cuenta que eres juzgado por otras personas. Si crees en Dios, también serás juzgado por Dios.» Como de costumbre, es bastante difícil adivinar lo que el señor Blair quería expresar; pero esta claro que el quid de la cuestión es el hecho de que aunque Dios no le dijera explícitamente que bombardeara Irak, el Todopoderoso habría estado de acuerdo en que Blair había hecho lo correcto.

«Si Tony Blair piensa que su amistad con George W. Bush vale tanto como para erradicar a un par de cientos de miles de hombres, mujeres y niños iraquíes, entonces puede discutirlo conmigo más tarde», dijo Dios, «pero cuando empieza a decir en público que esta es mi manera de hacer la aritmética, es hora de poner un pie en la tierra.» Todos sabemos que Dios tiene un pie muy grande. Una fuente reveló que Gabriel tardó días en disuadir al Todopoderoso de enviar a la familia Blair una plaga de sapos. Gabriel le recordó a Dios que Cherie y los niños no tienen nada que ver con las decisiones de Tony. Según esta fuente fidedigna, la respuesta de Dios fue: «Si Blair dice que los iraquíes han tenido la suerte de ser bombardeados, ¿cómo va a quejarse si su familia se encuentra con unos cuantos sapos en el cuarto de baño?» Se dice que al arcángel le irrita la habilidad de Dios de dar respuestas labiosas sin pensar. Lo que más indignó al Todopoderoso es que el Sr. Blair hiciera estas

declaraciones en el show de Parkinson. «Si lo hubiera hecho en el de Gran Hermano, le habría podido perdonar bastante», dicen que dijo Dios. El arcángel dijo que Dios está más y más irritado con la ola de políticos que afirman que ÉL está detrás de sus políticas – especialmente de aquellas que consisten en matar a un gran número de humanos. Según Gabriel, Dios dijo estas palabras: «Maldito el día en que George W. Bush tuvo las pelotas de decir: «Dios me dijo personalmente que fuera y acabara con la tiranía en Irak, y eso es lo que hice». ¡Pues han de saber que yo no hice tal cosa! Si hubiera querido deshacerme de Saddam Hussein, le habría enviado una pulmonía. Yo no necesito que el presidente de EE.UU. envíe cientos de pesados bombarderos y miles de misiles para destruir Irak -aunque entiendo que Halliburton necesitara llenar sus libros de pedidos. «¿Cómo se imaginan Bush y Blair como quedo yo delante de todos estos padres que han perdido a sus hijos e hijas en este sucio negocio? ¿Acaso no saben que los musulmanes que combaten adoran al mi mismo YO que ellos? Es un desastre de relaciones públicas, que hará retroceder a la Cristiandad centenares de años. Sin embargo, conociendo a los fundamentalistas, probablemente tendrá el efecto contrario».

El arcángel también reveló que el mismísimo Alastair Campbell le había aconsejado que le dijera a Dios que no se metiera en política. «Pero es muy difícil conseguir que Dios haga algo que ÉL no tiene ganas de hacer «suspiró el arcángel. «Todo esto tiene que ver con lo que ÉL llama «libre albedrío», aunque muchos de nosotros tengamos problemas con este concepto, ya que ÉL es omnipotente y omnisciente». Dios también está inquieto con el comentario del señor Blair de que las creencias religiosas podrían influenciar sus políticas. «Es mejor no llevarlo demasiado lejos», añadió el arcángel. Y añadió: «¿Cómo se sentiría Blair si yo fuera por ahí diciendo que tenía todo su apoyo cuando envié el Tsunami el año pasado?»

La lluita dels estudiants i treballadors francesos ha demostrat una vegada més que la mobilització unida pot parar els plans del Govern. La retirada del CPE - encara que no retiren la resta de la llei d'“igualtat d'oportunitats”- és un triomf important. França està avui a l'avantguarda de la resistència de treballadors i joves als plans neoliberals de la UE i la burgesia. Ho va ser amb el No a la Constitució europea, que després de la repetició del resultat a Holanda va deixar en via morta el text. Llàstima que el nostre referèndum hagués estat anterior al francès! Un poc de contagi hagués estat necessari llavors i ho és avui.

La Reforma Laboral està molt a la vora. Negociada gairebé en secret entre Govern, patronal i sindicats, els empresaris estan a punt d'avançar un pas més cap a l'acomiadament lliure i barat, aquesta vegada desmantellant les garanties per al treballador de contracte indefinit. Per a completar el lot, els empresaris rebran noves sumes i exempcions que sortiran de les arques públiques o que deixaran d'entrar en les de la Seguretat Social. En contrapartida la patronal tornarà a comprometre's per enèsima vegada a reduir la contractació temporal, un compromís que mai no ha complert com demostren les estadístiques de contractació.

Els objectius patronals no són diferents dels que han mogut la llei francesa i que han impulsat tantes Reformes Laborals: la burgesia està exigint la desregulació completa del mercat laboral i la liquidació de les conquestes obreres obtingudes en més d'un segle de lluites.

La nova Reforma Laboral que es prepara ha de ser rebutjada. Aquest 1er de maig cal sortir al carrer per exigir la retirada de CCOO i UGT d'una negociació en la qual no hi ha cap millora per als treballadors, i passar a organitzar la mobilització.

Cal sortir al carrer per exigir la retirada de CCOO i UGT d'una negociació en què no hi ha cap millora per als treballadors, i organitzar la mobilització

No hi ha camí per restablir relacions de llibertat i igualtat entre els pobles sense ruptura amb la monarquia

L'alto el foc permanent d'ETA ha modificat el panorama polític. D'un costat facilita el diàleg i un nou procés d'aproximació entre treballadors dins del País Basc i entre els pobles de tot l'Estat, mentre d'altra banda treu arguments a l'Estat per a mantenir una repressió permanent sobre el poble basc i en particular sobre l'esquerra abertzale.

Però cal constatar que a l'alto el foc no s'arriba des de l'enfortiment del moviment de masses a Euskadi sinó després d'un llarg procés d'aïllament de la lluita del poble basc, amb manifestacions de masses en tot l'Estat - inclòs en el propi Euskadi- com a resposta a les accions d'ETA que van ser utilitzades per a imposar una escalada repressiva sense precedents en la transició, i per contra, amb mobilitzacions de masses molt limitades davant aquestes agressions de l'Estat (il·legalització de Batasuna, tancaments d'Egin, detencions massives...). Aquest procés d'aïllament de l'esquerra abertzale va permetre a l'Estat, en col·laboració estreta amb altres Estats, èxits policials contra l'aparell militar d'ETA. Malgrat això, la política del Govern Aznar d'acabar per la via

repressiva amb ETA i el Moviment d'Alliberament Nacional Basc (MANB) era inviable, i es va demostrar quan, a pesar dels cops rebuts, seguia tenint capacitat de mobilització i amb els resultats electorals d'EHAK.

El gran problema de la Monarquia no és que es mantinguin algunes accions armades, de fet el PP els ha sabut treure un rendiment polític increïble, sinó l'existència de centenars de milers de bascos i basques que han rebutjat la legitimitat de les institucions monàrquiques. L'objectiu per a l'Estat és doncs -en veure que no el pot destruir- el fet d'integrar l'anomenat MANB en les institucions.

Aquí va arribar Zapatero aprofitant aquesta conjuntura per a obrir contactes amb ETA. L'alto el foc ha aixecat àmplies il·lusions en sectors populars del País Basc, uns cansats de la dinàmica d'acció-repressió, uns altres pensant -com diuen els dirigents abertzales- que estem avui més a prop que mai d'aconseguir el dret d'autodeterminació del poble basc. En l'Aberri Eguna la defensa del dret dels bascos/ques a decidir i la reivindicació de la nació basca ha estat el comú denominador dels discursos des de LAB i ELA, de

Batasuna al PNB, inclòs EB. Però era inevitable en els actes la referència al resultat de la reforma de l'Estatut de Catalunya, text que nega tant una cosa com l'altra. És més, si un dels centres de les reivindicacions catalanes era el finançament, el País Basc amb el concert està molt per sobre de l'obtingut a la Moncloa. Així doncs, què pot esperar el poble basc d'un nou procés de negociació a Madrid? ¿Creuen que el mateix Rubalcaba, que ha conduït la negociació amb els parlamentaris catalans, donarà als bascos el que han negat per activa i per passiva als catalans? ¿Per ventura Guerra, president de la comissió de reforma estatutària que es vanagloria d'haver-se

“raspallat” el text del Parlament de Catalunya, acceptarà altres continguts per a Euskadi? Perquè arribats a aquest punt les il·lusions d'avui es tornaran desenganys, el Govern ja prepara un llarg camí, un camí que li permeti rendibilitzar electoralment en les eleccions basques i les generals l'haver aconseguit l'alto el foc d'ETA.

El que cal dir sense ambigüitats és que amb la Monarquia no caben ni el reconeixement nacional d'Euskadi ni el de Catalunya, ni menys encara el dret que els assisteix com a pobles a decidir lliure i democràticament el seu futur, el dret d'autodeterminació. Aquesta és la realitat que dicta els límits de tota negociació sota la Monarquia. És per això que als 75 anys de la caiguda de l'avi de l'actual rei, cal dir amb claredat que no hi ha camí per a restablir relacions de llibertat i igualtat entre els pobles sense ruptura amb la Monarquia. Aquesta és la tasca, aixecar un ampli front pel dret d'autodeterminació dels pobles contra la Monarquia.

Després de l'alto el foc d'ETA

Cap il·lusió en la negociació amb la monarquia

La declaració "d'alto el foc permanent" d'ETA ha modificat el panorama al País Basc i a tot l'Estat. La declaració d'ETA es feia a continuació i en perfecta coordinació amb l'aprovació pel Congrés de diputats de la Reforma del estatut català, en un procés pausat entre Govern i ETA. El Govern Zapatero s'apunta un triomf.

Es desvinculen les dues taules de negociació: la primera que té per finalitat la qüestió de les armes i de presos entre Govern i ETA. La segona amb totes les formacions polítiques del País Basc, amb

l'objecte de definir una "solució definitiva", fórmula ambigua per a donar cabuda a totes les opinions. El Govern, amb l'excusa de ser prudent, vol un procés lent i llarg. Dóna de termini per a "verificar" la realitat de l'alto el foc fins a abans de l'estiu, llavors sol·licitarà al Congrés l'inici de les converses per setembre... i la voluntat de Zapatero és concloure aquest procés abans d'iniciar la segona taula.

S'han generat moltes il·lusions per a trobar un final al conflicte i el PSOE tracta de rendibilitzar-les en vots abans que arribin les més que probables decepcions de la segona etapa. En particular les eleccions generals i les autonòmiques basques que podrien canviar el panorama i acabar amb l'hegemonia del PNB. En aquesta situació i en clau electoral és el PNB qui veu la pinça dels acords entre Batasuna i PSOE com una amenaça directa que el desplaça del centre de l'escenari polític basc que avui domina, i reclama insistentment un major protagonisme en el procés.

No és la primera negociació d'aquest tipus: el 81, Martín Villa llavors ministre de l'Interior va negociar amb ETA-pm el desarmament a canvi dels presos. Encara que periòdicament el Govern va posar tot l'accent en el problema de la violència i les armes, no està aquí el veritable problema polític del règim. La transició monàrquica, entesa com el període d'estabilització de la Monarquia després de la mort de Franco, no ha pogut completar-se perquè la majoria del poble basc no va votar la constitució i un sector important ha rebutjat sistemàticament la legitimitat de les institucions monàrquiques. Contràriament els atemptats d'ETA, lluny de desestabilitzar el règim, han estat utilitzats per unificar sectors de masses entorn del règim, la

Constitució, les institucions de l'Estat i la política de repressió a Euskadi. La clau no està doncs avui en les armes d'ETA sinó en el reconeixement i la integració de l'esquerra abertzale a les institucions. Aquest ha estat el procés general d'integració de molts moviments guerrillers.

Solució política al conflicte basc i l'Estatut català

L'u d'abril 82.000 persones es manifestaven a Bilbao en la major manifestació de l'última dècada, sota el lema "És temps de solució: Euskal Herria, decisió, acord", convocats pels 55 organitzacions polítiques, sindicals i socials basques, signants de l'Acord Democràtic de Base. A l'Aberri Eguna la portaveu de l'Acord declarava que tot el procés ha d'establir-se sobre una "base democràtica: reconèixer a Euskal Herria i respectar el dret a decidir de la ciutadania basca". Aquests són els dos eixos que comparteixen la majoria absoluta de les forces polítiques i del poble basc. Fins i tot el propi PNB no present en l'Acord afirmava a través d'Ibarretxe que "qualsevol solució que en termes polítics es doni per a aquest país, vindrà de l'actualització i el desenvolupament dels drets històrics bascos i, per tant, del reconeixement que aquest poble té dret a decidir el seu propi futur en pau i en llibertat". Ezker Batua, a través del seu portaveu Mikel Arana, va advocar per assolir un acord entre tots els partits sobre el reconeixement del "dret a decidir", però "no com una reivindicació nacionalista, sinó com una demanda democràtica".

L'ombra de l'Estatut català l'acabat de negociar planejava sobre les intervencions de l'Aberri Eguna, en tots els casos per a manifestar que el procés basc ha de ser diferent del català. Un parell d'exemples. José Elorrieta, secretari general d'ELA, afirmava: "el primer que cal fer és debatre i fixar posició sobre la consulta autodeterminista, i no sobre la consulta de pura ratificació d'un text aprovat en Corts espanyoles com s'ha fet amb l'Estatut català". El secretari general d'EA, Unai Ziarreta, advertia: "aquí haurem d'entrar en el reconeixement del dret a decisió. No ens val l'esquema seguit a Catalunya".

Però encara ressonaven les paraules pronunciades a Barakaldo

Impulsar la mobilització

La declaració d'alt el foc permanent d'ETA és un pas positiu per ajudar a recompondre la relació entre treballadors i pobles de l'estat i quitació arguments a l'estat per a la repressió a Euskadi.

Cap confiança en el procés de negociació per a trobar la solució política. Aquesta que necessàriament passa per el reconeixement de Euskalherria com va néixer amb plena sobirania i el dret a l'autodeterminació nacional, no cap dintre de la Monarquia.

El camí cap a aquests drets passa per recompondre la més àmplia unitat com els treballadors i els pobles de l'estat, per a impulsar la mobilització contra l'estat monàrquic.

És urgent engregar una taula en tot l'estat d'organitzacions polítiques, sindicals i socials en defensa del dret d'autodeterminació dels pobles contra la Constitució monàrquica.

El nostre programa passa per Repúbliques sobiranes a Euskadi, Catalunya o Galiza, amb el ple dret de autodeterminació nacional i de defensar en aquest marc la més àmplia unitat entre iguals en una federació de repúbliques socialistes.

pel dirigent socialista Alfonso Guerra, president de la Comissió Constitucional, davant les Joventuts Socialistes, en les quals reia de com s'havien "cepillado" primer el Pla Ibarretxe i més tard l'Estatut català, dos textos "infumables" i mofant-se, va recomanar la lectura del text final de l'Estatut català que apareix publicat a la pàgina web del Congrés, en el qual, a petició seva, s'han escrit en negreta les novetats introduïdes en la comissió, i va afegir: "et poses a mirar així i veus negreta, negreta, negreta..."

Zapatero ha posat a Rubalcaba que portà les negociacions sobre la reforma estatutària catalana al capdavant d'interior per a dur el procés amb ETA. Des del principi el president del Govern ha afirmat que no hi ha res que es pugui negociar per fora de la Constitució, i ni el reconeixement de la nació basca amb el que comporta de sobirania, ni el dret d'autodeterminació hi caben dins d'ella. Aquesta és la

realitat i la saben tots els protagonistes. És il·lusori pensar que per a Euskadi les concessions de la Monarquia seran qualitativament diferents de les que s'han permès a Catalunya. Reforma de l'Estatut de Catalunya i "solució" al conflicte basc són dues parts d'un mateix procés de readequació del marc autonòmic.

Irlanda i Palestina de referència.

Quan Herri Batasuna (HB) va iniciar l'exigència de "negociació" fa ja més d'una dècada, va prendre com a referència els dos processos que per aquell temps s'obrien:

el dels acords del Divendres Sant d'Irlanda i el d'Oslo palestí. Les imatges de Jerry Adams dirigent del Sinn Fein i Arafat dirigent de la OLP, van figurar en els cartells de HB com a referents de negociacions. Fins i tot avui la referència d'Irlanda està viva i es presenta al reverend Alec Reid, mediador d'aquest conflicte, com protagonista especial d'entrevistes i actes en l'actual procés basc. En ambdós casos de negociacions de pau, els processos oberts van

Vuitanta mil manifestants a Bilbo, l'u d'abril

¿Qui té la iniciativa?

L'esquerra abertzale afirma que a l'actual procés s'ha arribat per la fortalesa del MLNV, els avanços en la construcció nacional i per l'afebliment de l'estat espanyol i el francès. Comprendre com i perquè s'arriba a la situació actual i qui té la paella pel mànec, és essencial per a determinar la correlació de forces i la dinàmica de la seva evolució. Nosaltres no compartim l'anàlisi de Batasuna, creiem que en aquestes tres dècades hi ha hagut una consolidació de l'estat centralista i un aïllament del moviment basc d'alliberament. Avui el règim té la iniciativa.

A la mort de Franco, la lluita pels drets nacionals i els dels treballadors eren un sol moviment que colpejava unit per enderrocar la dictadura. La gran traïció a aquest moviment va venir de la mà del PCE i el PSOE que amb CCOO i UGT van pactar la reforma i pervivència del franquisme coronat. A partir d'aquí van abandonar no només una alternativa obrera al capitalisme sinó també la lluita contra un estat que oprimia els pobles i nacions.

Però també és cert que des de la direcció abertzale aviat es va abandonar l'orientació d'unitat cap als treballadors i pobles de l'estat, i es va buscar una solució estrictament basca. A un costat van quedar experiències solidàries exemplars com amb la lluita de jornaleros de Marinaleda que feien tremolar al règim. El moviment de masses estava relegat a un segon terme i l'estratègia militar era la prioritat. En la lògica militar els actors principals són els combatents, mentre que els treballadors i els pobles són mers actors secundaris. I en el pols febril per a fer insostenible la situació al règim van arribar els atemptats en barris obrers, com Hipercor a Barcelona o Vallecas a Madrid. D'un cop els ponts de solidaritat que fins aleshores existien van saltar fets miques, molts militants que donaven suport HB a la resta de l'estat van entrar en crisi. El règim aconseguia començar a aïllar la lluita del poble basc i el discurs antibasc va començar a guanyar sectors populars.

La direcció militar va advertir en la consolidació del règim que no era possible una victòria militar i de la plataforma CAS es va passar a la "Alternativa democràtica" i la política per una "sortida negociada". L'estratègia d'ETA va anar trobant cada vegada una major resposta en manifestacions massives després de cada atemptat, també a Euskadi. Ni somniant Aznar podia imaginar-se encapçalant una manifestació de masses als carrers de Bilbao, com es va donar amb la mort de Miguel Angel Blanco. El règim es creixia i augmentava l'escalada repressiva contra el poble basc amb enduriment de llei antiterrorista, amb la política penitenciària, amb la llei de partits... La resposta a aquests atemptats a les llibertats, com el tancament d'Egin o la il·legalització de Batasuna ja no tenien la mateixa dimensió que abans. L'ambient contra ETA propiciava que estats amb tradició d'acollida de refugiats polítics comencessin a lliurar i a la col·laborar activament en la repressió. L'estructura militar d'ETA va rebre forts cops.

En aquest marc el PP va creure arribat el moment d'aixafar per la repressió no només al MLNV ("tot és ETA") sinó aprofitar per a recentralitzar política i econòmicament l'estat. En la seva croada espanyolista va arribar a trencar els acords que Franco havia formalitzat el 39 amb la burgesia basca en els quals a canvi de va lliurar intacta la indústria pesada, el dictador respectaria la seva propietat. Aznar estava disposat a empresonar la taula del parlament, a encausar a Ibarretxe, a dur-se el BBVA a Madrid, Acebes va recordar el paper de l'exèrcit i Cuevas proposava dissoldre les institucions autonòmiques. Fins a la burgesia basca, que sempre va ser abans burgesia que basca, va reaccionar i Arzallus va radicalitzar el seu discurs perquè estava en joc no només el seu poder polític sinó també els seus negocis. Aznar va dur la repressió tan lluny com va poder, però va fracassar in creure que amb ella podia acabar amb el MLNV. El règim ha hagut de donar un pas enrere i va activar la carta del PSOE amb la negociació.

abrigar grans esperances entre les àmplies capes populars.

A Palestina els acords d'Oslo van liquidar la I Intifada per ordre de l'Autoritat Palestina en compliment dels acords, però cap dels compromisos d'Israel es van complir; es van seguir construint i ampliant les colònies en els territoris ocupats, la política de substitució de la mà d'obra palestina per altra de jueva procedent de diversos països, la repressió... fins que el poble palestí no va poder més i a la desesperada va reprendre la lluita contra l'ocupació a la II Intifada. Les últimes eleccions amb el triomf de Hamas suposen la ruptura del poble palestí amb el procés d'Oslo.

Però no és millor el balanç a Irlanda, amb unes institucions nordirlandeses suspeses sine die pel govern britànic, i en el qual els irlandesos han acceptat el marc de les institucions d'ocupació britàniques. Avui, uns anys després les il·lusions que van generar en els pobles irlandès i palestí s'esvaeixen i apareixen la manipulació que va fer el poder dominant d'elles.

El règim vol tancar la transició

És per això que cal desconfiar de les afirmacions del Govern sobre les solucions democràtiques i negociades. Només cal veure com es donen els primers passos, mentre el Govern exigeix autenticar i verificar la disposició d'ETA a abandonar la violència, no cessa la violència de l'estat: prossegueix el macrojudici 18/98, la detenció de Otegui amb fiances astronòmiques, pròrroga de dos anys més d'il·legalització de Batasuna ordenada pel jutge Gran Marlaska... El Govern adverteix que no haurà de moment modificació de la Llei de Partits i que és prematur modificar la política penitenciària. Així doncs, el govern no perd el temps, colpeja tant com pot amb una mà mentre en l'altra aixeca el colom de la pau, tot per a arribar a la taula de negociació amb la major posició de força possible.

Per això entre les il·lusions d'avui i la crua realitat que espera la definitiva "solució política" la clau per al règim -que és qui determina els temps de negociació- és saber si en el transcurs d'aquest període és capaç de ficar a l'esquerra abertzale dins del marc institucional. Al Sinn Fein, la OLP, a Batasuna se'ls va exigir la condemna de la violència però també l'acceptació de la legitimitat del marc d'opressió, en un cas les institucions colonials britàniques, en l'altre l'existència de l'Estat d'Israel i aquí la Constitució i institucions de la Monarquia, és a dir, l'objectiu és tancar el que va quedar pendent de la transició: el no del poble basc a la Constitució.

Josep Lluís

Euskadi

Sobre violència i democràcia

Durant les últimes dècades el diàleg amb molts treballadors sobre la qüestió nacional basca era del tot impossible: la intensa propaganda dels mitjans de comunicació controlats pel règim, unida a la coral dels partits parlamentaris (des del PP a IU, passant pel PSOE) i els sindicats CCOO i UGT, feia de l'oposició entre "demòcrates" i "violents" una falsa dicotomia difícil de sortejar. Abans de començar a parlar del tema, ens posaven dins del sac dels terroristes. Aquesta mateixa lògica era impulsada des de l'altre costat, que tibava la corda amb atemptats i facilitava la bolcada de gran part dels treballadors de l'Estat cap a les mobilitzacions que orquestrava el règim. També dins d'aquests sectors sortir-se'n del guió i criticar la política de la direcció abertzale era tant com posar-te a l'altre bàndol, aquesta vegada la dicotomia entre "espanyolistes" i "abertzales". Era gairebé impossible sortir d'aquesta lògica.

La novetat creada per l'alto el foc anunciat d'ETA canvia la situació i permet avançar cap a la discussió de fons. Des dels suposadament "no violents" i "demòcrates" tot era possible -ens deien- sense la violència de les armes, "tot es pot defensar en democràcia" afirmaven. Però ara, quan tenen l'oportunitat de demostrar-ho, comencen a canviar el missatge: en democràcia hi ha coses que no es poden pretendre, per exemple si estan contra la Constitució monàrquica, encara que defensi aquesta postura la majoria del poble basc.

No hi ha dubte que el poble basc existeix com una entitat històrica que encaixa en tots els manuals i declaracions internacionals de drets humans: no hi ha més que veure les diferències abismals en representació política i sindical respecte de Castella-La Manxa, per

exemple, només explicables per l'existència d'una realitat nacional distinta. Al País Basc la majoria va rebutjar la Constitució, llavors, si de debò es vol la democràcia aquests que es diuen demòcrates haurien d'estar disposats a modificar la Constitució per a donar cabuda a les aspiracions del poble basc o, d'una altra manera, acceptar la possibilitat que els bascos decideixin lliurement el seu futur i, si és el cas, posar-se fora del marc espanyol i constituir el seu propi Estat.

Però els suposats "demòcrates", com ara el PSOE, són avui essencialment monàrquics i com a tal centralistes, per no parlar d'altres "demòcrates", com els del PP que són directament monàrquic-franquistes. No cal més que recordar com el PSOE a Euskadi, abans de la seva conversió monàrquica, defensava el dret d'autodeterminació del poble basc. I tots ells, des de la seva defensa de la Monarquia defensen el que Franco va deixar lligat i ben lligat, no només al seu successor Juan Carlos sinó també l'article 2 de la Constitució borbònica: la unitat indivisible d'Espanya. I, en nom d'aquesta unitat els suposadament demòcrates i no violents són capaços d'aixecar l'instrument més violent de tots, l'Exèrcit, per a imposar-la als qui no l'acatin.

D'aquesta forma els papers es van invertint: els monàrquics s'armen de justificacions al recurs de la gran violència de l'Estat, mentre que els suposadament "no demòcrates" i "violents" simplement demanen que es respecti la voluntat democràtica del poble basc. I en aquesta batalla dels partits del règim per no perdre el control de la majoria dels treballadors de la resta de l'Estat, els recursos als tòpics -com s'ha demostrat en l'Estatut català- tornaran a aixecar-se perquè el jornalero andalús o l'obrer de Getafe vegin en l'obrer català o en el basc l'amenaça dels seus ja minvats drets,

en lloc de veure els autèntics responsables: l'empresari, el Govern i l'Estat.

En realitat els que suposadament combatien la "violència" etarra (des del PP, PSOE, IU, CCOO i UGT) van justificar per activa o per passiva una enorme violència contra el poble basc: una llei antiterrorista que conculcava drets democràtics elementals, una llei de partits sota la qual es prohibia l'expressió política d'un sector ampli del poble basc, detencions massives perquè "tot" era ETA, tancaments de periòdics i atacs a la llibertat d'expressió, violència contra els presos abertzales, contra la pròpia legalitat, i en el cas del PP advertiments d'intervenció militar, de dissolució de les institucions autonòmiques contra el Pla Ibarretxe, intent d'empresonar la Taula del Parlament Basc i el propi Ibarretxe si arribava a consultar als bascos.

Davant les accions d'ETA plantejàvem que un Estat que impedeix a un poble exercir el seu dret a decidir lliurement el seu futur és el causant de la gran violència i de l'opressió. I només des d'aquesta posició, manifestàvem el nostre rebuig a una forma de lluita, la lluita armada individual, que una vegada i una altra es girava contra el poble basc, permetia al règim omplir els carrers de l'Estat i del propi País Basc amb centenars de milers de treballadors i facilitava l'escalada de la repressió. La política d'ETA convertia al treballador de Madrid en simple moneda de canvi o un "dany col·lateral" entre els que definien ells com a actors principals: l'Estat (i el seu règim) i l'organització armada.

Més val tard que no mai: la declaració de l'alto el foc d'ETA ajuda a recompondre el diàleg entre treballadors i entre pobles. No hi ha temps a perdre perquè aquest diàleg permeti establir llaços d'unitat i de defensa conjunta de la llibertat, una llibertat per als pobles que avui ofega la Constitució monàrquica. Una vegada més repetim, l'única unitat que interessa a tots els treballadors és la que es basa en la lliure decisió dels pobles. Permetre la repressió contra altres treballadors o altres pobles és obrir la porta a uns atacs que, tard o d'hora, acaben girant-se contra tota la classe obrera.

Josep Lluís

Davant el referèndum de l'Estatut

¿No, nul, en blanc?

Dins la Plataforma pel Dret de decidir portem setmanes discutint què votar o no votar en el proper referèndum sobre la Reforma de l'Estatut de Catalunya. Deixant de banda posicions possibilistes que defensen votar SI perquè consideren que "és el millor Estatut possible", molt minoritàries a la Plataforma i que abasten des de CiU fins EUiA, el debat és viu entre els que proposen el **No, el vot nul o el vot en blanc**.

El debat rau en la millor manera d'avançar ara cap al dret d'autodeterminació i en concret sobre quin és el missatge més clar per a la població. Aclarim per endavant per si algú no ho sap que la nostra proposta és clarament el NO, per l'autodeterminació contra la continuïtat de la Constitució monàrquica i els partits que li fan costat, un NO d'esquerres i nacional que obri una crisi a la reforma estatutària i alhora sigui un recolzament a la lluita del poble basc per aquest mateix dret.

Entrant en el debat abans esmentat, el punt de partida comú és la conveniència que el poble català s'allunyi clarament de la campanya institucional del SI que pretindrà que ens acontentem amb el que l'Estat espanyol està disposat a concedir. Un dels arguments en contra del vot NO és per la seva identificació amb els del PP a l'hora del recompte de vots. I és cert, des del punt de vista de les xifres, encara que s'omet el que és més important: quina és l'opció que permet l'explicació més diàfana prèvia al referèndum contra aquest Estatut, intenció que en principi suposem compartim tots els integrants de la Campanya. Afegim que l'objecció té d'arrel la coneguda tàctica del "VOT ÚTIL", és a dir, no votar l'opció que més directament reflecteix la posició del votant sinó votar per oposició a l'opció enemiga.

En aquest debat, ERC proposa el vot NUL (si no acaba decantant-se pel SI com seria la voluntat dels seus dirigents), possiblement amb una papereta preimpresa no oficial

que porti un lema nacional. Tant els qui defensen aquesta opció com els qui ho fan amb el vot EN BLANC argumenten que així no es proposa el rebuig a l'avenç parcial que suposa el nou Estatut per a Catalunya. I aquí surt el reformisme, l'acceptació de la situació actual limitant-se a comparar els articles d'abans i els d'ara, però sense abordar el significat polític d'aquest referèndum: tancar la qüestió nacional catalana, terreny perillós per a la monarquia, amb una descentralització administrativa. Així es col·labora amb que el referèndum no se'ls hi torni en contra als convocants.

Per més que molts companys s'autoanomenin independentistes, i

amb ells hauríem d'afegir altres sectors no inclosos en la Campanya que proposen l'abstenció, el mot no garanteix una actitud de combat, mai els mots no garanteixen res per si sols, i més aviat està servint per justificar la inhibició en la conjuntura actual. L'horitzó de la independència pel 2.014 o la labor de "construcció nacional" quotidiana els hi evita organitzar una resposta nacional ara (possiblement el 18 de juny) a la política dels governs català i central.

Creiem que a mida que s'acosti la data, el debat es polaritzarà al carrer cada cop més entre el SI y el NO, el problema és que la Plataforma arribi tard o no arribi en aquest debat. Allargar la discussió tàctica pot impedir que l'objectiu d'engrescar en aquesta lluita a la població d'arreu del país quedi postergat. Cal des d'ara, que les forces decantades ja pel NO, comencem a treballar junts per incidir amb més força en tots els organismes i fer arribar aquest missatge a tota la població.

Jaume Quinto

Fora la Monarquia

La classe dominant espanyola per mantenir l'exploració dels treballadors ha necessitat tradicionalment d'un règim de dominació opac, repressiu i centralista. Per això al final de la dictadura franquista la monarquia borbònica fou restaurada pel propi Caudillo tot assegurant la continuïtat dels poders seculars recomposats sota el franquisme després de la seva massacre sobre la classe obrera a la Guerra Civil. Règim monàrquic que, alhora de perpetuar la situació de treballadors i camperols, manté l'opressió sobre les nacions històricament sotmeses per l'imperi espanyol i dóna cobertura a negocis corruptes com la trama de Marbella, on sota el paraigua d'un ajuntament democràtic i durant 15 anys! uns pocs s'han anat apoderant de beneficis astronòmics en una escandalosa concentració de la riquesa, mentre per als treballadors es legislen mesures de moderació salarial, moderació salarial, augment del temps de treball (en jornada i en edat), increment de la precarietat, accidents laborals, sobreexplotació dels immigrants, privatització de serveis públics o una joventut vivint gràcies a l'ajuda dels seus pares. La tramitació de la reforma de l'Estatut català, amb la mutilació d'un text ja de per si redactat per un Parlament català autocensurat, ha estat una bona mostra dels estrets límits d'una "unitat de la Pàtria" sustentada en les forces armades.

Però és al País Basc on la negació del dret d'autodeterminació adquireix la seva cara més violenta. Allí la sistemàtica repressió no s'ha aturat ni amb l'anunci de l'alto el foc permanent d'ETA. Així ha quedat nua la "legalitat" antiterrorista aixecada no contra ETA, sinó contra un sector de la població que reivindica aquest dret i al qual li són negats drets democràtics tan elementals com els de reunió, expressió o simplement pensament. Certament una Constitució que fa possible això, per més que li diguin democràtica, no ho és pas.

COLECTIVO QUIERES CALLARTE

"La solució: ¡autodeterminación!" i "Juan Carlos I, de Franco es heredero" es van cridar diverses vegades de Cibeles a Sol la tarda del 22 d'abril a la manifestació per la República. El protagonisme de la marxa el va tenir la joventut i la multitudinària participació (unes 25.000 persones). Per això no va ser una manifestació per la nostàlgia, sinó una lluita molt viva, conscient i renovada, contra el règim monàrquic i l'opressió que exerceix sobre els joves, els treballadors i els pobles per mantenir el seu antic domini.

Darrera de l'espera de ZP de "verificació de l'alto el foc" s'amaga el manteniment com a ostatges de centenars de lluitadors bascos i l'ocupació policial d'aquesta nació, en repressió del nacionalisme basc, continuïtat de la repressió franquista. Ara l'Estat, que no ha declarat cap alto el foc, intenta aconseguir una altra Transició que doblegui una nació que trenta anys abans no va validar la Constitució actual. La tàctica actual de ZP és similar a la utilitzada pel franquista Suárez que va dilatar la legalització del PCE a l'espera de gestos inequívocs d'integració, com així va ser. Però no hi ha conciliació possible entre el dret d'autodeterminació i la Constitució monàrquica, per més que estigui gestionada per socialistes i recolzada pels aparells sindicals, els mateixos que van vestir "democràticament" al monarca franquista amb la Transició anterior. El legalisme constitucional no és més que repressió i d'això s'alimenta l'ànima d'independència.

Ni les negociacions ni les aliances amb la burgesia, sigui central o autonòmica, no aconseguiran la resposta a les reivindicacions populars. La lluita a Catalunya pel

No en el referèndum contra el nou pacte de submissió que suposa l'Estatut i en defensa de "Som una nació", la lluita a Euskadi contra la il·legalització de HB i per "Que se'n vagin" i "Presos al carrer" és una mateixa lluita pels drets democràtics i per la República, soscant la Constitució monàrquica. Cridem arreu de l'Estat a aixecar una plataforma dels partits polítics que estan pel dret d'autodeterminació i per la fi de la monarquia, per a impulsar la lluita unida dels treballadors i les nacionalitats oprimides per a enderrocar l'enemic comú.

Derogació de la llei antiterrorista i la de partits. Supressió de l'Audiència Nacional.

**Llibertat presos polítics
Dret d'autodeterminació
Fora la monarquia,
Per les repúbliques catalana i basca
Per la federació lliure de repúbliques socialistes ibèriques**

Madrid, 14 d'abril de 2006

Corrent d'opinió de CCOO a Catsa

Contra la precarietat, un sindicalisme de classe

El comitè d'empresa de Catsa, al costat dels treballadors i treballadores, ja portem diversos anys mobilitzant-nos no només per un conveni digne sinó també contra el frau de llei en la contractació. Catsa pertany al grup Sogecable i és una més de les empreses externalitzades de grans empreses per a tenir treballadors en precari i en pitjors condicions laborals.

Des que es va crear el Comitè, juntament amb totes les seccions sindicals, hem defensat estar en el Conveni de Sogecable i no en el de Telemàrketing (un dels convenis més precaris). Això no ens va impedir defensar una plataforma digna per al Conveni de Telemàrketing, participant en les mobilitzacions tant en el Segon com en el Tercer Conveni.

El juny de 2004 el Tribunal Superior de Justícia de Madrid (TSJM) i el febrer de 2005 el Tribunal Suprem ens van donar la raó en la nostra reivindicació. Davant una demanda presentada per vuit treballadors, la sentència afirma que Catsa és una contracta fraudulenta i que el conveni a aplicar als treballadors és el del grup Sogecable.

La Secció Sindical de CCOO, que s'ha caracteritzat per enfrontar els mètodes burocràtics de la direcció del sindicat en defensa d'un sindicalisme de classe, sempre ha acompanyat aquest procés tot i no tenir el suport de l'executiva de Telemàrketing ni de l'executiva de Comfia, i amb això ha aconseguit ser una de les seccions més grans de CCOO en el sector de Telemàrketing. Aquest creixement no es deu a la confiança en la direcció del sindicat sinó precisament en la defensa de la necessitat d'organització dels treballadors, la defensa de la democràcia tant en assemblees com en plens d'afiliats i per tant del sindicalisme de classe.

Després de la sentència del TSJM s'incrementen les diferències no només amb la direcció de Comfia, la qual aposta per negociar

enrunes i no continuar amb les demandes, sinó amb un sector de la Secció Sindical que no pot demandar i es posiciona cap a la claudicació a les pretensions de la patronal.

A les empreses del grup Sogecable el sindicat majoritari és CCOO; ens preguntem per què la política de Comfia, lluny de defensar la lluita contra el frau de llei i els abusos de la patronal, aposta per la pau social a costa dels treballadors més precaris.

En el moment que l'empresa està més acorralada, ja que un terç de la plantilla ha demandat Sogecable i Catsa pel frau de llei en la contractació, les diferències polítiques s'han fet més palpables. La direcció del sindicat ha optat per carregar-se la democràcia en la secció sindical i apostar per l'acostament a l'empresa. Ha imposat una Gestora (direcció provisional triada per l'executiva de Comfia), saltant-se l'escollida pels afiliats a CCOO de Catsa, començant negociacions amb l'empresa al marge del Comitè, de la seva Secció i, per descomptat, al marge dels treballadors.

Darrera d'aquestes negociacions pot amagar-se un possible ERO per eliminar treballadors de Madrid i apostar per la deslocalització, intentant eludir les demandes.

Un grup d'afiliats hem constituït un Corrent d'opinió dins la Secció Sindical per a lluitar contra la precarietat i defensar el sindicalisme de classe.

**Rebutgem la gestora
imposada per la direcció de
CCOO a la secció sindical de
CCOO a Catsa**

**Denunciem la maniobra de
l'empresa de voler dividir el
comitè a través de CCOO.**

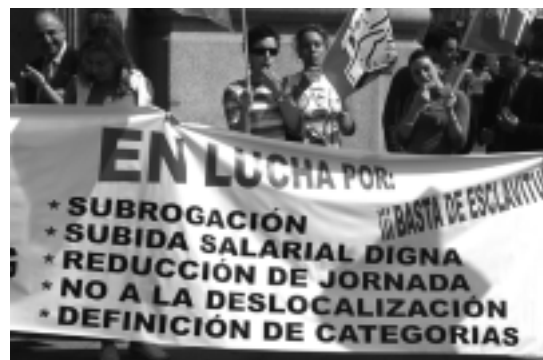
**Defensem la lluita dels
treballadors de Catsa per unes
condicions dignes i contra el
frau de llei en la contractació**

Raquel. CCOO. Catsa

Última Hora

A diversos delegats ens arriba una citació judicial per un acte de conciliació al jutjat del civil. No guanyen els plens d'afiliats, no guanyen les assemblees de treballadors, no guanyen els plens de Comitè, només l'empresa està satisfeta amb ells (de fet no es reuneix amb el Comitè, però si amb la nova direcció provisional de CCOO i dos delegats més... i ara gosen demandar judicialment. L'empresa aplaudirà aquesta nova acció.

**Recollim mails de suport contra la nova
executiva imposada a la secció sindical i
a favor de la lluita contra el frau de llei
a les empreses. Per un sindicalisme de
classe. Enviar a
corrienteccoocatsa@eresmas.es**

Última hora

Un pas endavant dels acomiadats/es de SEAT

Un rosari de judicis es desgranen en els jutjats de Barcelona contra els acomiadaments de SEAT: més de 100 demandes individuals d'entre la majoria dels 660 que no va acceptar el seu acomiadament; afiliats d'UGT que denuncien la complicitat de la direcció de la seva secció sindical en l'elaboració de les llistes, i segueix pendent el de CGT contra el conjunt del ERE. Però en l'última han començat a aparèixer sentències que reflecteixen distorsionadament la injustícia dels acomiadaments: 4 d'improcedents –l'empresa ha de reincorporar o indemnitzar- i un nul radical –readmissió obligatòria-. Aquest últim és el de Diosdado Toledano, vell militant polític i sindical, que ja ha anunciat la seva voluntat que s'executi la sentència per a reincorporar-se immediatament, a pesar del possible recurs que pugui presentar SEAT. La notícia, que es va rebre en plena assemblea d'acomiadats, va ser un esperó a la lluita d'aquests, amb els quals seguim exigint: Readmissió dels 660!

A un pas de la signatura de l'acord

Acomiadament més barat, i subvencions per a la patr

Zapatero comença la legislatura amb un anunci de "diàleg social" entre el govern, la patronal, CCOO i UGT el 8 de juliol de 2004. Tenim sobre la taula, 21 mesos després, una altra reforma laboral a punt per ser segellada, però de la qual pràcticament es desconeix el contingut, llevat de les notes de premsa i les declaracions dels negociadors. El "diàleg social" de Zapatero s'ha convertit en una negociació d'esquena a tots els treballadors i treballadores perquè la burocràcia sindical de CCOO i UGT i el govern "de l'esquerra" temen, amb raó, que el contingut dels textos que negocien provoqui la indignació de les seves bases. El resum de la Reforma Laboral ens el fa Valeriano Gómez, Secretari General d'Ocupació, que admet que un dels objectius és: "introduir una mica més de flexibilitat % [llegeixi's precarietat] als treballadors indefinits"

Els eixos de la negociació pretenen, sota el lema de menys temporalitat, destruir les garanties laborals del contracte indefinit acostant-nos progressivament a l'acomiadament lliure i barat, de manera que ja no hi hauria necessitat de tants contractes eventuais, perquè tots seríem precaris! En segon lloc, i amb

l'excusa d'incentivar la contractació, es pacta donar més diners públics a la patronal en forma de reduccions de quotes o bonificacions. Res de nou respecte a les reformes laborals anteriors: retallades per als treballadors, més beneficis per a la patronal. Totes van tenir com a bandera enganyosa la creació d'ocupació estable, i la

realitat ha demostrat que ni van crear ocupació ni de bon tros estable: la temporalitat segueix afectant el 33,7% dels assalariats, i set de cada deu joves de l'Estat espanyol tenen un contracte temporal.

Aquest acord tampoc no està fora de context de la política que el govern del PSOE i les direccions sindicals porten a terme amb tota sintonia: s'anuncia la pròxima signatura de l'acord amb la patronal que limitarà l'augment salarial en la negociació col·lectiva. Mentre els salaris perden poder de compra per l'habitatge, els interessos, els carburants i l'IPC falsejat, la reforma de l'impost de societats ha significat per a les empreses un estalvi d'entre 2.000 i 2.500 milions d'euros a pagar de menys a Hisenda. Els beneficis empresarials han estat alts (el 2005 van créixer un 9,1%, un punt i mig més que el 2004).

Es prepara, a més, la pròxima reforma de les pensions, quan CCOO i UGT ja són accionistes de la gestora que té el pla de pensions més gran de l'Estat, que ells mateixos han negociat. Igualment s'anuncia una reforma (a la baixa) de la negociació col·lectiva. Però aquesta política pro-patronal de les

Aquesta és la seva UE: menys drets laborals, més beneficis empresarials

Ja l'esborrany de Constitució europea que Zapatero, CCOO i UGT van avalar tenia tres eixos: desregulació laboral (pèrdua de drets laborals), privatització de serveis públics (sanitat, educació, pensions) i la creació de l'exèrcit europeu per imposar el que el mercat tot sol no pot. Els governs, les patronals i la premsa presenten els drets laborals i els serveis públics com a desavantatges competitiu que ens impedeixen entrar en la modernitat. Els països que van entrar fa una any a la UE estan sofrint el desenvolupament que promet el liberalisme en forma de precarietat alarmant que incideix en la reducció de la natalitat (no quedar-se embarassada perquè no t'acomodin, com passa aquí) i l'augment de la mortalitat. La Directiva Bolkenstein de liberalització de serveis (el Partit Popular Europeu i el Socialista Europeu van acordar una posició comuna) té en Zapatero un valedor més ferm que Chirac o Merkel, pressionats per les classes obreres francesa i alemanya. Aquesta directiva afectarà més del 60% dels treballadors europeus. En el mateix paquet hi ha la fortificació de l'Europa-búnker en la qual milions de treballadors sense papers, privats de drets laborals, socials i polítics, es veuen sotmesos a les pitjors condicions de treball i són utilitzats per la patronal com a exèrcit de reserva per imposar més precarietat a tots els treballadors.

rebaixes onals

direccions de CCOO i UGT –com la del PSOE al govern- més enllà d'una explicació ideològica, es desprèn del fet que abracen la lògica del capital: està directament relacionada amb la realitat de les arques sindicals. UGT acaba de rebre una xifra milionària com a recuperació de patrimoni sindical i les direccions de CCOO i UGT han tornat a signar amb el govern l'acord de formació ocupacional que els rendeix grans ingressos econòmics. És ben llunyà el temps quan els sindicats es mantenien amb les quotes; avui són aquests ingressos els que determinen el manteniment de l'enorme aparell sindical... i ja se sap: qui paga, mana.

França demostra que és possible parar-los

En aquests 21 mesos, el rol de CCOO i UGT – com en anteriors ocasions – no ha estat en cap moment organitzar les resistències contra les pretensions de govern i patronal, i aixecar-se de la taula. Però la recent lluita dels joves francesos que van arrossegar darrere seu el conjunt de la classe obrera i els sindicats, i que al final van fer caure l'odiàt CPE (Contracte de Primera Ocupació) fa que els negociadors de la Reforma Laboral tinguin pressa i molt de sigil, perquè temen el contagi. I és que queda demostrat que és possible aturar els plans contra els treballadors si hi ha una mobilització unida. I la manera d'imposar-la és el que han fet els joves francesos, malgrat les reticències de les direccions sindicals han impulsat estructures de base, han sortit al carrer, i han dut les exigències de mobilització a l'interior dels grans sindicats i, en el nostre cas, hem d'exigir la immediata retirada dels negociadors de CCOO i UGT i preparar la mobilització general.

¿Què estan preparant?

Tot i que està prevista una reunió a principis de maig per anunciar l'acord entre el Govern i les direccions de CCOO i UGT, igual que els 21 mesos anteriors, no existeix cap document de l'estat de les negociacions, sinó referències periodístiques, que difereixen segons el mitjà.

1 Acomiadaments més barats.

Extensió del contracte fix amb acomiadament barat (“de foment d'ocupació”) a nous col·lectius de treballadors i treballadores, permetent usar-lo en les conversions de temporals a fixos. És en la pràctica, l'extinció vegetativa del contracte indefinit habitual, perquè per als joves ja no n'hi haurà. En el contracte fix habitual, l'acomiadament és de 45 dies de sou per any treballat fins a arribar a un màxim de 42 mesos de salari. En el contracte que ara es generalitzaria (de foment d'ocupació) la indemnització és de 33 dies per any d'antiguitat, fins a un màxim de 12 mensualitats. Això implica una indemnització un 27% més barata fins a arribar als 11 anys d'antiguitat, quan s'atura el màxim d'indemnització. En l'anterior contracte continuava creixent fins als 28 anys d'antiguitat, per la qual cosa la diferència entre tots dos contractes és que l'antic produeix una indemnització un 350% més alta que la del nou.

2 Acomiadaments subvencionats.

Es pretén pagar el 40% dels costos d'acomiadament amb càrrec al Fons de Garantia Salarial (FOGASA, servei públic de garantia salarial que abans s'utilitzava per als casos de fallida) en les empreses de fins a 50 treballadors i treballadores (fins ara era en les de 25 com a màxim).

3 Bonificacions (subvencions) i rebaixes per als empresaris.-

Han de sumar-se als gairebé 2.500 milions d'euros anuals que ja reben i que signifiquen reducció de les prestacions d'atur i de la Seguretat Social.

Nou model de bonificació a la contractació indefinida. La seva durada, actualment de dos anys, s'ampliarà a quatre. Fins ara consisteix en un percentatge de rebaixa de la cotització, que passarà a ser una quantitat fixa inferior però que es cobrarà durant més

temps. Els homes d'entre 16 i 30 anys seran un dels col·lectius que passaran a estar bonificats. Aquesta mesura pretén reduir el nombre de treballadors i treballadores que són acomiadats abusivament quan s'acaben les bonificacions. Rebaixa de les cotitzacions dels empresaris a l'INEM. Les bonificacions per la conversió de temporals a fixos desapareixerà i hi hauria reduccions en les cotitzacions a l'atur dels contractes indefinits (d'un quart de punt el 2007 i de fins a mig punt el 2008). Rebaixa de les cotitzacions

dels empresaris a FOGASA, d'una desena part en la cotització, que quedaria fixada en el 0,3%.

4 Temporalitat a la carta.

Davant del frau empresarial per encadenament de contractes temporals. Els treballadors i treballadores que, en un termini de 3 anys, hagin signat dos o més contractes successius amb la mateixa empresa per treballar per 2 anys o més haurien d'adquirir la condició de treballadors i treballadores fixos amb el contracte d'acomiadament barat o del més car. Es mantenen totes les modalitats de contractació temporal a la carta. Les empreses usaran primer una sèrie de contractes temporals com si fos un període de prova per després poder passar el treballador a un contracte fix amb acomiadament barat. S'haurà de veure qui obligarà les empreses a fer-ho perquè també ara, aquest frau empresarial, si es recorre als tribunals obté sentències favorables a convertirlos en fixos actuals amb acomiadament més alts. Ja ara moltes empreses tenen registrades diverses empreses virtuals, que van contractant alternativament, amb la qual cosa s'escapoleixen d'aquesta obligació.

¡Fora Chirac, Villepin i Sarkozy!

La resposta de Chirac a la mobilització: provocació i cop de força.

Des de fa dos mesos, la mobilització de la joventut i dels treballadors contra la misèria i l'estat precari que la burgesia intenta imposar-los per la força no deixa de guanyar en amplitud, en potència i en determinació. La lluita de classes ha estat cristal·litzada sobre CPE / CNE, que concentren tots els atacs presents i que vénen contra el dret del treball.

L'espurna de Rennes-II, el 8 de febrer, es va generalitzar progressivament de forma

% de la població s'oposa al CPE; i el 70 % parlen d'una « crisi profunda i duradora »: formulació popular per a designar la exacerbació de la lluita de classes!

Enfront de la còlera i a la determinació de les masses, el govern va escollir un cop de força. Promulgant per Chirac, la llei sobre la « igualtat d'oportunitats » està vigent avui, mentre que és rebutjada sense condició per la immensa majoria, pel conjunt dels treballadors i de la joventut! A la indignació de les masses que es van aixecar per a defensar els seus drets, el govern respon amb

incendiària en tot el país. Estudiants, alumnes d' institut de secundària i treballadors desfilen en la unitat, resolent a fer cedir al govern. Amb 3 milions de joves i de treballadors en el carrer el 28 de març (això és més que en 1995, i més que en 2003 contra el pla de les jubilacions), la lluita de classes va salvar una etapa decisiva. Fins a tal punt que fins al mirall que deforma sondeigs reenvia una imatge nítida de la còlera i cansament de les masses: El 68

menyspreu i la provocació: va a l'enfrontament directe. La penosa maniobra legislativa (la retirada) no canvia en això gens. Al contrari, aquesta maniobra al nivell més alt ha traduït l'extrema gravetat de la crisi de les institucions de la burgesia, del seu sistema, els seus partits (UMP al capdavant): l'edifici institucional de la burgesia és estremit pel moviment de les masses que no ho volen més, però procura mantenir-se per l'ofensiva i la repressió.

La resposta del govern contra els joves i els treballadors, és la repressió policiàcia bàrbara, anant fins a la provocació oberta. Carregats de CRS, recollida d'estudiants, empresonament ferm per a manifestants: la violència d'Estat es desencadena, deixant darrere d'ella a un sindicalista entre la vida i la mort. Sobre l'impuls del ministre de Robien, els gendarmes vénen per a provocar i per a reprimir als alumnes d'un institut de secundària al mateix cor dels seus establiments ocupats!

Per a plantar cara a menyspreu i a la provocació del govern, la sola resposta possible, és la vaga general per a la suspensió del CPE / CNE i la dimissió de Chirac, Villepin i Sarkozy! Els manifestants ho cridaven el 28 de març: «vaga general, fins a la abrogació!», «Chirac, Villepin i Sarkozy, el seu període de prova, ell està acabat!»

En tota Europa, la mateixa política antiobrera.

La política de misèria i d'estat precari que Chirac aplica i promulga amb tal altivesa, s'aplica en tota Europa. CPE / CNE és la conseqüència necessària de cinquanta anys de tractats de l'Europa capitalista (Roma, Maastricht, Amsterdam), per mitjà dels quals les burgesies europees imposen el trencament dels serveis públics i el desmantellament dels drets del treball.

Els atacs de la burgesia copegen als treballadors i la joventut de França com copegen als treballadors i la joventut d'Espanya (el 11 % de contractes temporals en més en 2005; el 95 % dels nous de contractes eren temporals-precaris a Andalusia en 2005!) o els treballadors alemanys (el govern de coalició, en qui participen els cosins alemanys de Hollande i Fabius, vol allargar el període de prova de tot contracte de treball a... 2 anys: és CPE per a tots els nous assalariats d'Alemanya!).

El Sr. Barroso, el president de la Comissió europea, va recordar clarament aquesta necessitat per a l'Europa capitalista de precaritzar costi el que costi. Ell va defensar el CPE, declarant « ineluctable la reforma » en matèria de flexibilitat

i de flexibilitat del codi del treball. I ell va afegir cínicament, en bon coneixedor de la lluita de classes: « El fet que hi ha una resistència és la millor prova que anem en la bona adreça »! Traducció: la precisió de les polítiques de les burgesies europees s'amida al sofriment i al reflex de supervivència dels treballadors! Simplement: tot el que els enfonsa ens educa. Quant a la Confederació Europea dels Sindicats, aquest sindicat groc viu que fingeix d'estar contra CPE, declara per la boca del seu secretari John Monks, que la necessitat és la de « modernitzar per a respondre a una millor mobilitat en el treball » (en clar: és la fi del codi del treball, l'estat precari!).

Para ser altra cosa que una utopia mentidera o una regressió per a saltar millor, la lluita conseqüent per la defensa del dret del treball, per l'abrogació definitiva de CPE / CNE, ha d'exigir l'abrogació del conjunt dels tractats de l'Europa capitalista que organitzen l'estat precari i la flexibilitat "ineluctable"! Els treballadors ho van comprendre perfectament, votant, el 29 de maig, contra la Constitució europea, que compilava 20 anys d'Europa capitalista.

Per a fer cedir al govern, una sola rèplica: vaga general, sense esperar més!

Per a sortir la crisi i dur-se-la sobre els treballadors, el govern procura integrar les direccions sindicals i els partits de "esquerra" per a fer passar la seva política. Compte amb els seus temors al veure les masses preparades per a anar a l'enfrontament amb el poder de la burgesia, preparades per a fer triomfar els seus interessos de classe enfonsant sempre més lluny el seu cantó en les institucions moribundes.

El garbull caricaturesco de Chirac (un nou CPE, "concertat" i "millorat") és una mà estesa a les direccions sindicals i als partits de "esquerra", perquè ells ajudin al govern a salvar les institucions agonizantes, perquè encotillin als treballadors desviant la mobilització sobre una via morta parlamentària! Es tracta d'organitzar el « diàleg

social », després de la provocació oberta feta als milions de treballadors i de joves, i quan el bastó reprimeix sense miraments les masses! Per a aquesta tasca, Sarkozy va ser totalment designat: és l'home del garrot, és l'home partidari de STO (servei del treball obligatori) per als desocupats.

Des del principi, la joventut i els treballadors exigeixen la retirada pura i simple del CPE i també del CNE. Ells van comprendre que tota temptativa de "conciliació" o de "resolució parlamentària" seria la pitjor de les solucions: ella

equivaldria a una derrota dels treballadors; la burgesia imposaria els seus interessos; ella obriria una bretxa mortal en el dret del treball.

Fins a aquí, és la potència de la mobilització que va obligar a "la ex esquerra plural" i als dirigents de tots els sindicats que es casen amb el moviment i que exigeixen la retirada de CPE. És la determinació i la radicalització de les masses que va fer impracticable tot desviament del moviment, tot "apaivagament" en profit de la burgesia. I això a pesar de les temptatives de les direccions sindicals per a sufocar el moviment negant-se a apel·lar a la vaga general, i dispersant « dies d'acció » sense continuïtat!

Avui, la intransigència de la burgesia que no pot retrocedir, reduïx a zero els marges de maniobres "pacificadores" dels buròcrates sindicals i dels dirigents de "esquerra". La lluita de classes, exacerbada, deixa dues forces cara a cara: la burgesia amb les

seves « reformes ineluctables », i la joventut i els treballadors, que, més que mai sabrien contar que sobre les seves pròpies forces per a defensar fins al final els seus interessos, i fer cedir el govern. En aquest enfrontament directe amb els interessos mortífers de la burgesia, l'hora no està més en les mitges mesures que signarien la derrota. L'única solució sense esperar ni un minut, la vaga general per a la abrogació de CPE / CNE i l'expulsió de Chirac-Villepin-Sarkozy!

**Joventut –
Treballadors, vaga
general fins a l'
abrogació de CPE, de
CNE i de la « llei sobre
la igualtat
d'oportunitats »!**

**Organització d'una
manifestació nacional
unitària a París!
Per a la defensa del
codi del treball i dels
convenis col·lectius!**

París 2 d'abril de 2006

*Declaració del Groupe Socialiste
Internationaliste, secció francesa
de la Lliga Internacional de
Treballadors- IV Internacional*

Carlos Couso, CGT- Volkswagen Landaben

"La lluita a de seguir sota control dels treballadors"

Després dels acomiadaments de VW a SEAT-Barcelona, la multinacional ara intenta concretar un conveni a la baixa amb l'amenaça de 500 acomiadaments a la planta navarresa de Landaben. La resposta de la plantilla no s'ha fet esperar: massius aturs convocats fins ara pels sindicats presents en el comitè d'empresa: CCOO, UGT, CGT i LAB. Després d'això VW amenaça d'endur-se el Polo i reduir la plantilla, i UGT es despenja del pla de lluita: quin és el futur?. Entrevistem Carlos Couso, secretari general de la secció sindical de CGT a VW-Landaben.

LI.- ¿Què exigeix la VW en el conveni que li porta a dir que si no se signen aquestes condicions acomiadarà 500 treballadors? Com analitzeu la situació de VW a la planta?

Carlos Couso- La multinacional encara no ha efectuat una amenaça concreta d'acomiadaments, encara que aquesta està al caure. S'ha dedicat a difondre a través dels mitjans de comunicació missatges d'incertesa sobre el futur de la planta, intentant generar por i alarma social, i intentant fer veure que els treballadors tindrem la responsabilitat de

ho. Quan l'amenaça sobre el futur és una cosa que ja s'ha engegat, deixa de tenir l'efecte com a tal i ja és una realitat que cal respondre. Això és el que està passant que els treballadors, havent de defensar dia a dia el present, hem perdut l'atenció sobre el futur i en aquestes condicions la por no té espai.

La plataforma reivindicativa aprovada en referèndum el passat 26 de gener, i presentada a l'empresa, conté elements que van molt més lluny que el que CGT estava disposada a concedir; té 9 dies de flexibilitat "a l'alça" i "a la baixa", borses, ajustaments salarials, etc, i s'està oferint molt més del que l'empresa podia imaginar que podia reclamar-nos només fa un parell d'anys. El plantejament és de mínims i no es pot rebaixar més. Tantes raons han reforçat la voluntat de lluita de la plantilla, i a més ha calat un enorme sentiment d'unitat, possibilitat pel procés assembleari. Són els propis treballadors qui prenen les decisions i comparteixen les responsabilitats que es deriven per evitar que les burocràcies acabin cedint a les

LI.- ¿Quina resposta ha donat la plantilla tant en participació en assemblees com en les convocatòries d'atur?

S'han dut a terme moltes assemblees, aturs i vagues amb la participació –sempre– del 100 %. S'han fet manifestacions amb presència de 8000 persones a Pamplona/Iruña quan en plantilla ja només som 4000 treballadors. La plantilla ha entès perfectament la importància de la seva implicació, per a trencar la desastrosa trajectòria que dúiem en els últims 10 anys, i és per això que després de 15 mesos de negociació, amb totes les pressions rebudes, no ens han derrotat i tenim possibilitats d'arribar a un acord raonable. A dia d'avui estem molt forts, però mai no se sap quines reaccions pot ocasionar un increment de la pressió en forma d'acomiadaments, tancaments patronals, etc...

LI. També enfronteu el pla d'externalitzar manteniment traslladant a aquests treballadors a una altra secció. Hi ha unitat respecte la seva defensa?

Per davant del que pretenen fer ara amb el departament de manteniment, l'empresa n'ha subcontractat bona part d'uns altres com la logística ("carretillers"), magatzems, etc. I fins i tot en els últims 5 anys hem perdut 180 llocs de treball de producció; aquells que

qualsevol decisió que prengui l'empresa. Aquesta és l'habitual estratègia de pressió de la multinacional i anirà incrementant-se en la mesura que els treballadors no acceptem totes les seves pretensions. El problema és que l'acord que ens proposen a canvi també es carrega el futur. Avui dia les mesures que s'estan aplicant suposen un progressiu desmantellament de la plantilla, (a VW-NA s'han perdut més de 1000 llocs de treball en els últims 6 anys). Si acceptem el seu plantejament ens estarem suïcidant. VW només aposta per una fàbrica mantinguda en condicions d'absoluta precarietat i amb el màxim de plantilla subcontractada, aposta per la destrucció massiva de l'ocupació, i a sobre ens demana col·laboració per fer

pressions empresarials. Només UGT ha trencat aquesta setmana passada les regles del joc que tots ens havíem marcat. Possiblement pagui un preu molt car per això, ja que no només s'han saltat la Mesa Negociadora (part social) i la plantilla, sinó que la seva direcció també ha passat per alt les decisions de les seves pròpies assemblees d'afiliats, les quals segueixen participant en les accions i mobilitzacions. Haver aconseguit aquesta metodologia de participació per al manteniment de la unitat indispensable per poder defensar els drets dels treballadors, era propugnada per CGT des de temps immemorials, i és considerat en la nostra organització com un petit èxit.

es dedicaven a la preparació de conjunts, determinades peces i components, en els quals s'ocupaven les persones més grans o amb problemàtiques de salut que ara les estan passant magres en les cadenes. Manteniment és un col·lectiu que s'organitza millor i ha sabut exigir al Comitè una resposta en assemblees han decidit portar a terme vagues amb un seguiment del 100% del departament, a les quals ha respost l'empresa amb tancaments patronals per generar un enfrontament entre treballadors. Lluny d'això, la dinàmica unitària ha possibilitat el suport de tots els treballadors als companys de manteniment. CGT s'ha bolcat

també en això tractant de col·lectivitzar la problemàtica de manteniment, amb un discurs unitari carregat de dades que demostren que la lluita d'aquest col·lectiu és la de tots, i la de tots –per descomptat– també és la seva. Els companys de manteniment, amb les seves jornades de vaga a part, estan realitzant un plus en la lluita que lluny de criticar-se s'ha d'agrair. Ells han posat la barricada a la seva porta contra la subcontractació total del col·lectiu. I remarco “total”, perquè parcialment també s'ha fet, existint a VW-NA en aquests moments més d'una dotzena de subcontractes de manteniment, produint-se a més una permanent cessió il·legal de mà d'obra que s'ha denunciat amb bons resultats i per la duresa de la direcció de l'empresa als tribunals.

LI.- ¿Per què s'ha despenjat UGT i com afecta al pla de vaga indefinida previst?

UGT a VW-NA ha aguantat bé les pressions durant 15 mesos, però després de la recent visita de Cándido Méndez es van desmuntar. És el que passa quan una organització funciona amb jerarquies, i a sobre té negocis i interessos compartits amb la dreta que governa Navarra, que per a la seva organització són més importants que els que tenen els seus afiliats a l'empresa. Si els tanquen l'aixeta de les partides pressupostàries per a la formació (que ells desvien a l'aparell del sindicat), la promoció d'habitatges, les subvencions i d'altres, aquesta organització “de serveis” que no vol afiliats i molt menys militants, sinó clients, s'enfonsa. Així que quan al “cap” l'hi deixen ben clar, aquest mana i els altres a empassar-s'ho. El despenjament d'UGT i l'arribada de la Setmana Santa ha fet que, des de la unitat dels diferents sindicats, realitzàrem dues assemblees en les quals es va determinar que no havent condicions per a portar a terme una vaga indefinida, aquesta s'havia d'ajornar un temps, i mentre es desenvolupaven fins després de Setmana Santa vagues parcials amb concentracions i més manifestacions. Si l'empresa no modifica els seus plantejaments, una vegada que ja hem constatat que podem comptar amb l'afiliació d'UGT, incrementarem la pressió després del corresponent debat i presa de decisions en assemblea.

LI.- Després de l'experiència a SEAT ¿Hi ha alguna votació expressa de la plantilla front alguna possible signatura sense consulta prèvia?

És impossible en aquests moments pensar que a VW-NA se signi alguna cosa sense una consulta prèvia. Si algú ho fa se suïcida sindicalment. UGT pot arribar això perquè “de perdidos al río”, i valorar que encara tenen un matalàs d'afiliació i vots suficients per a suportar el desgast que els implicaria, però no sembla molt probable, doncs a més per si sols no podrien fer que l'acord fora d'eficàcia general, i aconseguir això últim, segur que és la missió que en aquest moment tenen encomanada per l'empresa. CCOO no té marge per protagonitzar una traïció d'aquest calat són CCOO, necessitaria alguna cosa per oferir –almenys– als seus afiliats per a compensar el fort desgast que això suposaria. I l'empresa en aquest moment no dona res perquè el seu pla és desmantellar progressivament aquesta plantilla.

LI.- Durant el procés de lluita hi ha hagut el judici contra els companys de CGT pel full tret denunciant l'actitud d'un metge de l'empresa.

El comunicat que dona origen a la querrela criminal és de juliol de 2004 i aquesta es planteja 6 mesos després, just quan comença el procés de negociació del Conveni. Si algú se sent calumniat i injuriat no triga tant de temps a reaccionar. El metge de VW-NA ha demostrat una vegada més per a què està a l'empresa, però aquesta vegada li sortirà la jugada cara, doncs aquest procés no acabarà amb una sentència (que encara no ha sortit).

De moment no podem comentar res més, estem segurs d'haver guanyat aquest judici i d'aconseguir l'absolució, encara que els resultats en els tribunals són molt menys previsibles que el temps atmosfèric. Mai no deixarem passar l'oportunitat d'agrair els moltíssims suports rebuts. Han estat tants que resulta impossible citar-los sense oblidar-ne algun. Estem molt contents perquè la batalla sindical i social l'hem ben guanyat a VW, i esperem guanyar també la judicial i ja poden anar tremolant els responsables de VW

perquè, darrere de tot això, hi ha assumptes molt lletjos, massa lletjos.

LI.- ¿Com seguirà la lluita i què faries arribar als treballadors i treballadores que puguin llegir aquest article?

La lluita ha de seguir en qualsevol cas sota el control dels treballadors, a qui només puc demanar que prenguin consciència -si encara no la tenen- que només tindran l'oportunitat de millorar, guanyar i defensar els seus drets si recuperen les formes unitàries i participatives que la memòria històrica ens demostra que ens van donar bons resultats. Aquelles que van fer néixer el moviment obrer i que ens van dur a progressar laboralment i socialment. Davant l'enemic de sempre, la lluita de sempre, és a dir, la “lluita de classes” que mai no hauríem

L'11 d'abril, una concentració davant del Parlament de Navarra, va tallar la carretera i es va acostar a la porta. Els pocs policies que hi havia de guàrdia van carregar amb les porres i van ser contestats a cops de puny. Aquella tarda apareixien sis acomiadaments sobre la base de l'article 52.d de l'Estatut dels Treballadors. A la nit detenien al primer treballador dels set que van ser arrestats durant les vacances, i que han quedat lliures però amb càrrecs. El 21 eren acomiadats altre tres també amb l'article 52.d

d'abandonar; la mateixa que el capitalisme no ha deixat mai, arribant fins i tot a controlar-la a través –entre altres qüestions– dels propis aparells sindicals ben domesticats, als quals ha utilitzat per a desinformar, desconcienciar i apartar els treballadors de la lluita. No cal inventar res, només ser conscients del paper que cadascun de nosaltres, com a treballadors, hem d'ocupar en aquest moment històric (molt menys difícil que qualsevol altre, per cert) i de les aportacions que hem de fer al moviment obrer, que -no és per res- però no és altra cosa que la suma de tots i cadascun de nosaltres.

"Ens alcem contra la injustícia"

Fayez Al-omari és el secretari general dels Comitès Independents de Treballadors de Gaza, un jove sindicat palestí que lluita contra l'ocupació i en defensa dels drets dels treballadors, enfrontant-se a la burocràcia i les oligarquies palestines.

LI. Com valoraries la majoria absoluta de Hamàs?

A La majoria absoluta és el resultat de la reculada en l'activitat dels partits polítics, en particular de l'OLP, de la caiguda de la seva

siguin membres de Hamàs.

LI Com ha quedat l'OLP i Fatah després de la derrota electoral?

FA Segueixen morts com a organització. La corrupció que va deixar Fatah a l'OLP fa molt difícil la seva reconstrucció.

LI En el procés electoral, hi va haver alguna alternativa dels treballadors?

Vam intentar posar tota l'esquerra en una coalició amb un programa únic que fos la tercera alternativa, a Fatah i Hamàs, però l'intent va fracassar, pels interessos personals que existien entre tots els partits. La proposta de coalició es va adreçar al Front Popular per a l'Alliberament de Palestina (que en solitari va treure 3 diputats) amb el Front Democràtic i el Partit del Poble (que junts van aconseguir 2 diputats) amb la Iniciativa Nacional de M. Bargouti (que va obtenir 2). Seguirem intentant la coalició en pròximes convocatòries.

LI Quina ha estat la reacció d'Israel a aquesta victòria de Hamàs?

Més pressió, més operacions militars, tancament de fronteres que impedeix arribar a la feina als treballadors palestins, bloquejar l'entrada de farina als territoris. Intenta castigar a tot el poble palestí i alhora intenta dur el govern de Hamas contra les cordes.

LI Els EUA i la UE han advertit que retindran els fons d'ajuda al poble palestí que estaven lliurant al Govern palestí. Quins efectes pot tenir això?

Per molt que vulguin no poden bloquejar el que el poble ha decidit i nosaltres estem disposats a seguir lluitant contra l'ocupació.

LI En aquest context es va produir l'assalt a la presó de Jericó i la detenció del principal dirigent del Front Popular per a l'Alliberament de Palestina,

aquest fet amb la complicitat directa dels EUA i Gran Bretanya, que custodiaven el penal. Com valoreu l' atac?

L'assalt és un element més de l'atac d'Israel, encara que és un cas extrem. També demostra que Israel té total impunitat i pot fer el que vulgui davant la comunitat internacional i els palestins, res... i això és així des de la declaració britànica de Balfour el 1917.

LI Va haver una forta resposta del poble palestí a l'assalt de Jericó.

A totes les ciutats, tots els partits units mantenen una posició molt forta. Fins i tot Hamàs que està en el Govern ha advertit que no permetrà el segrest de Sadar i menys que li passi alguna cosa. La Intifada havia baixat en els últims mesos, però pot tornar un nou ascens que sigui una continuïtat de la II o l'inici de la III Intifada.

LI Amb Hamàs en el Govern palestí i majoria absoluta en el Parlament, què preveus que passarà amb els acords d'Oslo i la Full de ruta de Bush?

Abans que Hamàs arribés al Govern, no estàvem d'acord amb cap dels dos. Ara, amb Hamàs, esperem que aturi tota aquesta mena de pactes que s'han demostrat inútils per assolir els drets dels palestins. Si Hamàs entra a taules de negociació, pensem que s'ha de fer en base en les resolucions incomplertes de l'ONU, és a dir: Jerusalem, refugiats, retorn a les fronteres del 1967, i tota la resta de detalls. És un moment molt difícil. Esperem un càstig col·lectiu total contra la població palestina, i un silenci absolut de la comunitat internacional. Hem de moure'ns i ara. Necessitem alçar-nos contra la injustícia ara més que mai.

LI Com afecta la situació iraquiana a Palestina?

FA Afecta molt directament, ens afecta cada cosa que ocorre en Orient Mig. Davant L'Iraq era un suport gran per al poble palestí. Avui ho vam perdre.

LI Com veus la situació dels

Fayez (esquerra) signa un acord amb Catac

implantació popular i social. La corrupció que existia al si de l'OLP era molt greu, i no es va preocupar dels problemes del poble. L'única alternativa possible enfront d'aquest fet ha estat Hamàs, no existia altre partit que ho fes. Així el propi Fatah i l'Autoritat Palestina són els primers responsables del triomf de Hamàs.

LI. Quina és la base social de Hamàs?

Sectors de la burgesia, alta i mitja. D'altra part té un entramat d'organitzacions socials i cíviques, que treballa pels serveis que el poble necessita. Aquesta xarxa li permet tenir una influència molt àmplia, però no vol dir que la majoria

EUA a L'Iraq?

FA L'ocupació és qüestió de temps. EUA no va a poder mantenir-la indefinidament. Aquesta tenint molts problemes enfront de la resistència, encara que també hi ha problemes interns entre els iraquians. Seria necessari un suport de tots els pobles àrabs per a ajudar al poble iraquí contra l'ocupació.

LI Com sindicat de treballadors en atur, què exigiu al nou govern?

Una Llei de Seguretat Social que inclogui la protecció dels desocupats, el suport econòmic a les famílies nombroses, a les mares que no poden treballar, la gratuïtat de l'educació i la salut i una pensió per als majors. Segundo, una política de desenvolupament que pugui resoldre la pobresa i l'atur. Tercer, una nova Llei Sindical que protegeixi la llibertat sindical

LI Quina relació manteniu amb la resta de sindicats palestins?

L'existència dels nostres Comitès és conseqüència precisament que els sindicats oficials, la Unió de Sindicats Palestins (USP), no estan al costat dels treballadors ni fan gens per ells. Avui estem cooperant amb organitzacions i associacions que treballen pels drets. L'objectiu seria també recuperar la USP perquè treballi per als treballadors.

LI- Quin és el projecte de la vostra organització?

L'objectiu dels Comitès com moviment social és lluitar contra l'ocupació israeliana per a obligar-li a acatar les resolucions internacionals. D'altre costat lluitem a nivell intern per a defensar els interessos dels treballadors front el Govern. Estem treballant amb un projecte que combina la formació sindical dels treballadors i un major coneixement dels drets sindicals, al costat de mobilitzacions, manifestacions i vagues per a reivindicar els nostres drets. També volem establir contacte amb forces sindicals internacionals amb qui compartim els mateixos objectius i lluita.

Eleccions a Perú**Vot "viciado" i lluita**

Encara que els treballadors no tenim alternativa electoral independent, amplis sectors es van identificar amb la candidatura "nacionalista" de Ollanta Humala, i molts altres creuen que votar per ell és el "mal menor" davant de les candidatures neoliberales de la dreta i de l'APRA. Nosaltres militants del PST, una organització obrera i revolucionària amb més de 30 anys de lluita al costat dels oprimits i explotats, respectant aquesta voluntat i decisió democràtica del poble, pensem que no hem de donar suport ni dipositar cap confiança en cap candidat ni partit, inclòs Humala i el seu moviment.

Creiem que la millor manera d'expressar-nos electoralment i preservar la nostra independència política de classe amb vista a continuar la lluita en els carrers, com d'avui ho fan els nostres germans camperols amb l'Atur Nacional Agrari, contra el neoliberalisme i el TLC, és votant "viciado" [nul].

L'imperialisme i els grans empresaris han definit la seva preferència electoral a favor de Lourdes Flores, identificada pel poble com la candidata dels banquers i milionaris. Amb ella intenten continuar el seu pla neoliberal que els ha permès acumular ingents riqueses i saquejar al Perú, i iniciar una segona onada de contrarreformes (un segon fujimorisme) que liquidi els escassos drets laborals, privatitzi les empreses públiques que queden, i subscrigui sense rondinar el Tractat de Lliure Comerç [TLC]. El dit amenaçador que exhibeix la candidata i el seu to enèrgic tenen un sentit molt clar per a nosaltres: és la supèrbia dels patrons i oligarques que no només se senten segurs del que volen sinó que a més desitgen fer-ho a qualsevol preu.

Els mitjans de premsa i les enquestes en mans dels rics s'han posat d'acord per a beneficiar aquesta candidatura. El mateix escriptor Vargas Llosa és tret de les seves mansions per a venir a implorar per l'únic vot decent i civilitzat que diu ser encarnat, com sempre, per la dreta política. Per a l'assoliment d'aquesta fi tot val, ens prometen poc més que el paradís (650 mil llocs de treball per any) quan en realitat només ofereixen als treballadors l'infern de la superexplotació i l'abús. Les èpoques electorals són per a escoltar boniques promeses, però fins a ara no havíem vist tanta hipocresia junta. Amb els mateixos mitjans i portaveus s'ha desfermat

una campanya demoleadora contra la candidatura d'Humala, a qui pinten com el dimoni en un va intent per frenar el seu ascens i suport popular. Posen en evidència així que Ollanta no és dels seus, i que són els sectors populars qui ho encastellen amb esperances.

Per a aquesta campanya es recolzen en els propis errors i responsabilitats del candidat "nacionalista": Està envoltat d'oportunistes de tota mena, és responsable d'operatius anti-subversius on va violar flagrantment els Drets Humans (MadreMia), té el suport de sectors burgesos corruptes que financen la seva campanya a canvi de favors que cobraran després de les eleccions, té vincles amb sectors reaccionaris de les FF.AA, etc. Treuen a reluir també una infinitat de calúmnies i falsificacions intentant perjudicar-lo.

Contra Humala també s'ha alineat un ampli espectre de la burgesia i la intel·lectualitat "democràtica" que adverteixen

Portada de la revista del PST

contra l'amenaça que representa el seu projecte autoritari per a la vigència de la "democràcia". Tancarà els mitjans de premsa, criden als quatre vents, en un intent per polaritzar l'elecció entre "democràcia o dictadura". D'aquí sorgeix la crida al vot "tots contra Humala" i a favor de qualsevol dels candidats "democràtics". En aquestes circumstàncies, fins al tantes vegades vilipendiat Alan García apareix com una alternativa viable per al malson de l'oligarquia.

La forma com es pretén polaritzar el vot destil·la el ranci classisme dels ricatxons. Per tots els mitjans filtren la idea que el vot per Lorda és un vot intel·ligent i reflexiu, mentre que el vot per Humala és un vot inconscient i d'analfabets. Ho diuen amb el mateix menyspreu com qualifiquen tot el temps de "terroristes", "violents" i "narcotraficants" a les lluites del poble.

Diguin el que diguin des de dalt en els sectors obrers i més empobrits es llegix clarament el missatge, i s'afirma un sentiment de solidaritat que enforteix la candidatura del "nacionalista".

Davant semblant campanya amplis sectors de la vella esquerra que fa estona van perdre la brúixola, capitulen als dos extrems. Alguns grups troben en la campanya de la dreta el pretext perfecte per a capitular a Humala prenent trobar en ell al candidat nacionalista i progressista que necessita el poble, i no solament criden a votar per ell sinó que també s'integren a les seves files en un afany per pescar alguna cosa mostrant un oportunisme menyspreable.

Un altre sector que va apostar per una alternativa electoral pròpia però freturosa de tot suport perquè fa part de la classe política i dels buròcrates que també repudia el poble, (MNI, Deu Canseco, Susana Villarán), es va sumar a la campanya burgesa contra Humala: El candidat del MNI i Dios Canseco també acusen a Humala de feixista, i Villarán diu que enfront de Ollanta votarà per Lourdes Flores.

Humala no és "nacionalista" ni del poble

L'ascens de Humala no és l'ascens del "feixisme" com denuncia la dreta, és el fracàs de la seva "democràcia" de corruptes sota la qual s'enriqueixen els dalt mentre es mata de fam al poble i se'l reprimeix. Expressa la recerca d'una alternativa popular que la fracassada esquerra reformista va renunciar a forjar des del moment que es va adaptar a aquest podrit sistema "democràtic".

Amb el seu suport a Humala el poble

treballador busca sancionar a la classe política com ho va fer el 90 quan va triar el "chinito". Però aquesta mateixa experiència indica que no hi ha cap garantia que una vegada elegit pel vot obrer i popular Humala no es passi al camp de la burgesia i les transnacionals tal com ho va fer Fujimori.

Això no és molt difícil perquè Humala no és dels treballadors ni tampoc està disciplinat a una organització del poble. És un militar que pretén reformar a l'Estat i la política amb mètodes autoritaris, i això sempre ha conduït tard o d'hora a un xoc contra els treballadors.

A diferència dels altres candidats que ofereixen més "neoliberalisme" i renúncies, Humala basa el seu recolzament en una proposta que crida "nacionalista" i en la lluita contra la corrupció. El nacionalisme és un sentiment que recorre Amèrica Llatina contra el saqueig de l'imperialisme i les multinacionals i que ha dut al poble bolivià a realitzar tres insurreccions exigint la nacionalització sense indemnització del gas, i al nostre poble a realitzar múltiples mobilitzacions i aturs.

Humala encarna aquest sentiment, però el seu nacionalisme és de paraula: no proposa cap nacionalització, ni cap mesura contra l'imperialisme. Oferix mantenir "bones relacions" amb EUA i els voraçs organismes financers internacionals. Proposa seguir pagant l'usurer deute extern, mantenir l'actual marc macroeconòmic que només porta pobresa. Oferix revisar els contractes amb les empreses multinacionals del Gas, la Mineria i els Hidrocarburs, perquè deixin algunes engrunes més però en canvi de que segueixin saquejant els nostres recursos. No rebutja el TLC sinó demana la seva "renegociació".

Tampoc ofereix restablir els drets laborals liquidats pel fujimorisme, ni la defensa de l'educació pública i gratuïta, ni la defensa de la Universitat en creixent procés de privatització. Ni portar a Fujimori perquè sigui jutjat juntament amb tots els seus còmplices, molts dels quals són generals i promoció del comandant Ollanta.

No guanyem res amb un "nacionalisme" de paraula. El màxim exemple és Chávez que s'omple la boca d'atacs contra l'imperialisme però no aplica una sola mesura

concreta contra ell, per això a Veneçuela hi ha més pobresa que al Perú. Humala aspira a negociar engrunes amb l'imperialisme i afavorir a la parasitària "burgesia nacional", mentre que de conjunt es mantindria la política de saqueig del país i de sobreexplotació al costat de l'amenaça repressiva amb el qual plantarà cara a les mobilitzacions.

En el combat a la corrupció, en un règim que per pròpia naturalesa és corrupte només podem esperar miracles. El combat a la corrupció sempre ha vingut de baix i no de dalt, menys d'un règim autoritari com el qual projecta Humala.

El "mal menor" no és bon conseller

Encara així pot dir-se que Humala és progressiu respecte als altres partits? No es tracta de qui és més progressiu perquè amb aquest criteri el 85 es va triar a Alan García i va anar un desastre, el 90 es va votar per Fujimori contra Vargas Llosa i va ser pitjor, el 2001 es va triar a Toledo i també sabem en què va acabar el seu govern. La història de frustracions és llarga com per a no tornar a reeditar la política del "mal menor".

Ningú ens obliga a això excepte l'antidemocràtic sistema electoral que ens coacciona a votar i a triar.

No s'ha de dipositar cap il·lusió ni cap suport en cap candidat, inclòs Humala. Cap d'ells resoldrà les nostres més sentides aspiracions que només conquerirem lluitant.

L'alternativa és votar nul perquè els treballadors no tenim representants i perquè rebutgem l'obligació d'escollir al "mal menor".

És el vot dels qui preservem la nostra independència política amb vista a continuar la lluita enfront de qui surti elegit, en la perspectiva de conquistar un govern dels treballadors que serà l'únic que realment ens representi. L'Atur Agrari del 29 i 30, i la mobilització que el dia d'avui es porta a terme en tot el país, indiquen el veritable camí per a derrotar al TLC, al neoliberalisme i per a assolir les reivindicacions del poble.

Declaració davant les eleccions del Partido Socialista de los Trabajadores (PST). Secció peruana de la Lliga Internacional de Treballadors-IV Internacional

Neuquén (Argentina). Cuatro anys de lluita

Per l'expropiació i estatització de Zanon sota control obrer

II Los obrer@s de Zanon informamos a todos los compañeros sobre la situación actual que estamos atravesando. Como es de público conocimiento, después de mas de 4 años de lucha conseguimos en Noviembre del 2005, el reconocimiento a la Gestión Obrera mediante la Cooperativa de trabajadores Fasinpat (Fábrica sin patronos). Este "reconocimiento" por parte del juez del concurso, Rafael Barreiro, es transitorio y su vencimiento será en el mes de Octubre de este año, para lo que sólo faltan 6 meses.

El fundamento mas importante del juez del concurso para "reconocer la cooperativa transitoria" el año pasado, fue el informe del jefe de la policía provincial de Neuquen, "hoy no podría llevarse adelante el desalojo para provocar el remate y liquidación de la fábrica producto del impacto social que esto implicaría". Este párrafo deja en claro cual es el verdadero objetivo del juez.

La cooperativa FASINPAT fue una conquista conseguida con mucha pelea, no sólo en Zanon, sino con la solidaridad de clase concreta de todos los trabajadores en lucha. Poniendo el cuerpo, haciendo fondos de huelga, compartiendo sus conflictos. Con trabajo en la fábrica, generando mas de 200 nuevos puestos de trabajo. Con trabajo con la comunidad, construyendo un centro de salud, donaciones a guarderías, escuelas, hospitales, comedores, etc. Por eso hay que defender Zanon, por que es una conquista de todo el pueblo de Neuquen, de todos los trabajadores del país y del mundo .

Lo obtenido es una conquista transitoria y no es la solución definitiva.

Nosotros luchamos por la expropiación definitiva, y la estatización bajo Gestión Obrera. Esto para poner la fábrica al servicio de la comunidad, al servicio de un plan de obras públicas para la construcción de viviendas populares, hospitales, escuelas, etc. Comienza para no-

sotros un tiempo de descuento. En octubre vence el plazo de la cooperativa, pero el juez ya ha dado indicios de cual es la determinación a tomar: en estos días "resolvió", junto a los síndicos, que los obreros de Zanon "no somos obreros" y que no tenemos ningún derecho sobre la fábrica. Comenzó con aprietes judiciales nuevamente y nos

llegan rumores de "operativos" de empresarios que buscan adueñarse de la fabrica.

Ante esta situación, las/os obreras/os de Zanon lanzamos una campaña regional, nacional e internacional por la expropiación de Zanon. Tenemos un plan de trabajo y muchas tareas para llevar adelante de acá a Octubre, pero dejamos claro que esto lo conseguiremos con la lucha y confiando en las propias fuerzas de los trabajadores, como fue hasta hoy.

Por todo esto llamamos a todas las organizaciones a tomar esta campaña, en defensa de la Gestión Obrera y por la expropiación, colaborando con el petitorio y acompañando nuestra lucha en las calles. Impulsamos un petitorio para juntar firmas y así exigir la expropiación de la fabrica al gobierno provincial y nacional. Este petitorio se hará extensivo a nivel nacional e internacional, en esta primera etapa apelamos a todas las organizaciones sindicales a sumar sus fir-

mas a este petitorio y enviarlas antes del 30 de abril para entregarlas en el acto del 1 de mayo que haremos en la legislatura provincial.

"Proponemos que este 1 de Mayo, todas las organizaciones regionales, nacionales e internacionales, tomen como consigna importante, la expropiación y es-

tatización de Zanon bajo Gestión Obrera. Lo mismo en cada movilización, en cada marcha en cada conflicto, que se tome en cuenta nuestra pelea que es parte de la pelea del conjunto de los trabajadores. En la región ya lanzamos una campaña intensiva para hacer entrega del petitorio el 1 de Mayo, con movilización a legislatura provincial. Según las reformas que se hicieron en la constitución provincial, con 8 mil firmas que estén en el padrón electoral, la legislatura se ve obligada a tratar nuestro proyecto de ley.

¡Por la expropiación y estatización de Zanon bajo control obrero!

Zanon es del pueblo, apoye nuestra lucha II

Nequén 13/4/06

Envía al número de fax de Fasinpat el suport del teu sindicat o organització
0054299-4413063

Costa Rica. Repressió contra els treballadors "bananeros"

Prou de persecució contra el company Orlando Barrantes

Els dies 21 i 22 d'abril, es realitzarà al Tribunal de Judici, II Circuit Judicial de la Zona Atlàntica (Costa Rica) el judici contra el camarada Orlando Barrantes.

Orlando és secretari general de la CONATRAB, un sindicat que agrupa a treballadors "bananeros" i camperols. També és president de la Coordinadora d'Habitatge Techo per a Costa Rica, dirigent de la Central General de Treballadors (CGT) i militant del Movimiento de Trabajadores y Campesinos. Desenvolupa a més activitats d'assessorament a altres sindicats i de col·laboració amb grups d'artesans, comunitats que lluiten per millorar els serveis mèdics públics, grups indígenes i grups de dones soles caps de família.

Està acusat de realitzar un fantasiós "segrest extorsivo" en perjudici d'uns policies antimotins durant una vaga en la ciutat de Limón, de desembre del 2000. L'acusació és ridícula i sense fonament però el Ministeri Públic ha demanat una condemna de 60 anys de presó.

La comissió que s'ha format per la seva defensa i solidaritat assenyalava que, a Costa Rica, "és

evident l'augment de judicis contra de dirigents sindicals i comunals. La recent condemna a un any de presó de Célamo Guido pels tancaments de carretera contra RITEVE ha de ser una veu d'alerta

Orlando ha rebut la solidaritat i el suport al judici que és sotmès de nombroses organitzacions sindicals, socials i polítiques de Costa Rica, Llatinoamèrica i el món.

Davant el termini imminent de

Plantació bananera a Costa Rica

per a tots els qui lluitem pels pobres d'aquest país". D'altra banda, el que passa a Costa Rica es repeteix en el conjunt de Llatinoamèrica amb un creixement constant de la persecució a lluitadors en el que s'ha anomenat "criminalització de la protesta social".

realització del judici és urgent reforçar aquesta campanya contra la persecució a aquest lluitador de Costa Rica i per a impedir que sigui empresonat.

Para enviar suports:
orlandobarranteslibre@yahoo.com

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correus i fent l'ingrés per un any al següent compte: **La Caixa 2100- 3459-38- 2100220515** (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en ma és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dep. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>